

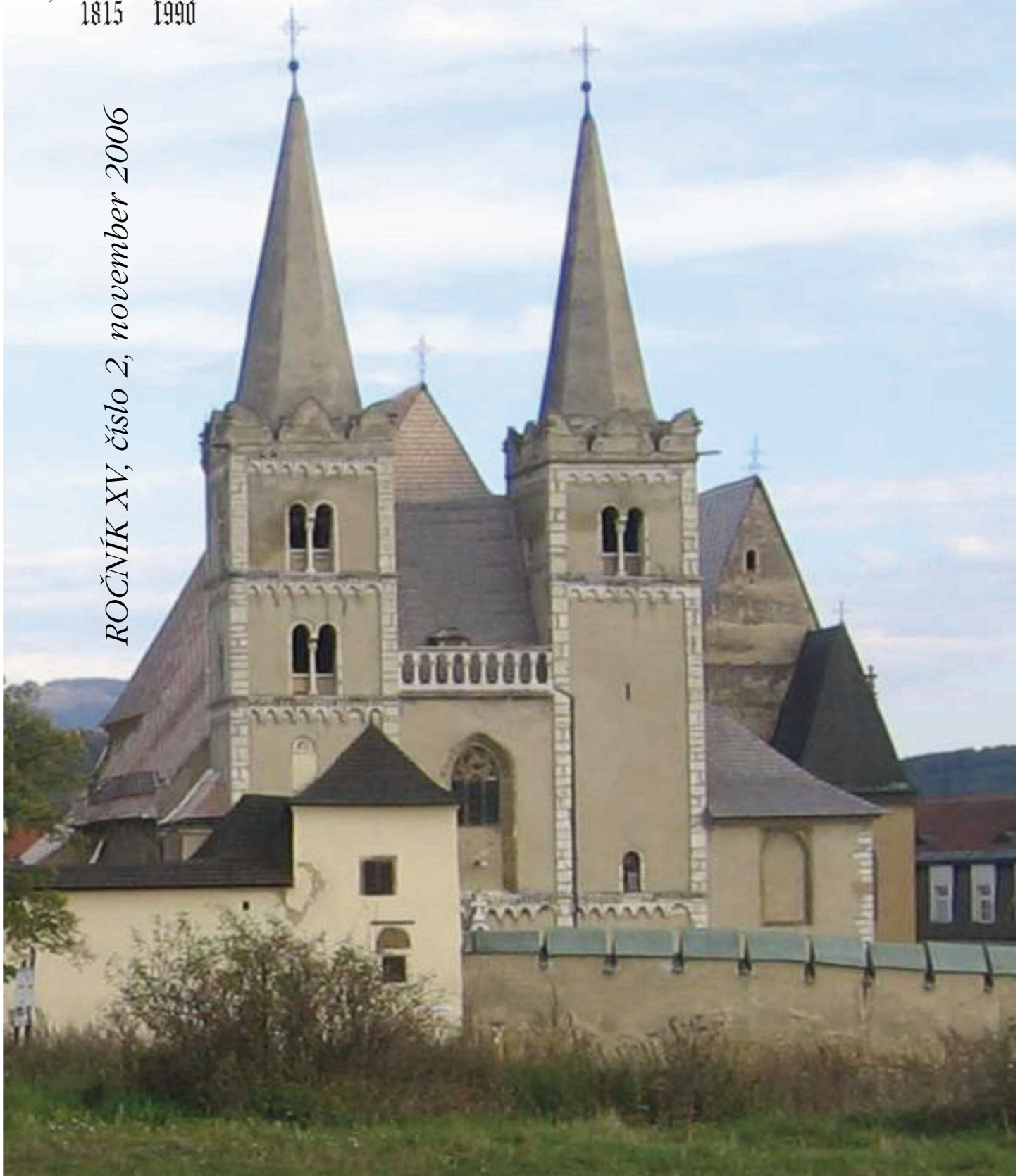

BRÁZDA

Spišská Kapitula
1815 1990

časopis seminaristov

ROČNÍK XV, číslo 2, november 2006

obsah

3 Nájdi v sebe...

Matúš Reiner

4 Prešli zo smrti do žicota

František Zemenčík

5 Slovenskí biblisti v Poľsku

prof. Anton Tyrol

7 Kristus je kňaz naveky, podľa radu Melchizedechovho

Jozef Surovček

7 Bohoslovci pri nohách Panny Márie v Levoči

Florián Wolf

8 Naši prváci

pripravili: Matúš Reiner, Martin Trojan a Martin Taraj

12 Pavol Mária Hnilica - nekrológ

Milan Kerdik

13 Božie milosrdenstvo - nádej sveta

Vladimír Fedorek

14 Misie

Ján Szentkereszty

16 Velehrad - symbol a puto

Lukáš Tkáč a Vladimír Fedorek

18 Veľká noc Bohorodičky

Gleb Česnokov

19 Keby...

Gleb Česnokov

20 Čo sa deje v seminári

Martin Majda

21 Posledné dni priniesli

spracoval Michal Janiga a Peter Urban

22 Prijmime Svetlo národov, prinášajme radosť a nádej

Vladimír Malec

23 Otvorenie Druhej diecéznej synody

spracoval Michal Janiga

Časopis seminaristov v Spišskej Kapitule.

Vydáva Nadácia kňazského seminára biskupa Jána Vojtášáka,

Spišská Kapitula 12, 053 04 Spišské Podhradie.

E-mail: brazda@kapitula.sk.

Rediguje redakčná rada, ktorú vedie Michal Janiga.

Číslo technicky pripravili: Matúš Reiner, Martin Majda, Martin Taraj, Miroslav Ondrejka

Ilustračné foto: elektronický zdroj, fotoarchív Martina Taraja, fotoarchív Martina Trojana, fotoarchív

Jozefa Sukenika, fotoarchív Jána Kuboša, fotoarchív redakcie Brázda.

Redakcia má právo na úpravu článkov.

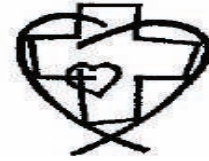
Číslo neprešlo odbornou jazykovou úpravou.

Tlač: MTM, Levoča.

Pre vnútornú potrebu.

Nájdí v sebe...

Istý šľachtic raz zatúžil zmeniť svoj život k lepšiemu. Vybral sa preto do sveta, hľadať čo najlepší spôsob, ako by sa mu to mohlo podariť. Prešiel mnohé krajiny, spoznal mnohých ľudí, ich život, preplával moria i rieky... Keď sa mu už zdalo, že už všade bol, tak mu ktosi poradil, že neďaleko od miesta kde sa nachádzal, žije na púšti jeden múdry starec. A tak sa náš šľachtic pobral za ním. Po krátkej chvíľke ho našiel a hneď spustil: „Múdry muž, prosím ťa o pomoc. Prešiel som už snáď celý svet, stretol rôzne národy, preskúmal krásne krajiny. Videl som vieru ľudí, ako sa klaňajú Bohu a spoznal som dobro v nich. A predsa nie som šťastný, predsa som nepokročil ani o krôčik bližšie k svojej dokonalosti.“ Starec sa mu zadíval do očí, usmial sa a riekol: „Jedno ti ešte chýba. To všetko dobro, čo si videl, ešte musíš nájsť sám v sebe.“

Keď sme sa raz s mladými bavili o najväčších zážitkoch počas prázdnin, istý človek mi povedal: „Pre mňa je každý deň veľký zážitok.“ Nezažil pri tom nič nezvyčajné, ale vedel sa tešiť z maličkostí, ktoré mal okolo seba. Z nás to dokáže málokto. My sme ako pútnici na ceste. Malá kvety, po ktorých šliapeme, si nevšímame, zastavíme sa až keď narazíme hlavou do nejakého stromu a povieme: „Aha, tu čosi je. Pekné!“ Alebo kým nás nepopáli žihľava či bodliak a vtedy znechutene skonštatujeme: „Fuj, je to tu sama burina!“ A prečo je to tak? Prečo máme zastretý pohľad a otupené srdcia? Veľký vplyv na to má prostredie. Niekomu záleží na tom, aby sme nevideli krásy, ale len to, čo nám predstavujú média a reklama. Niekomu záleží na tom, aby mohol ľuďmi ľahšie manipulovať, aby sme tužili len po tom, čo nám ponúka trh. Billboardy, letáky, reklamy v televízií či rozhlase nám omieľajú stále to isté. Akoby naše šťastie záležalo len od toho, či budeme mať ten, či onen výrobok, a ak si ho nekúpime, náš život sa stane neznesiteľným. Po zakúpení týchto vecí často zbadáme, že sú nám na nič, že nie sme šťastní. A tak sa rýchlo obzeráme po niečom novšom a budeme tak robiť dovtedy, pokiaľ nezbadáme, že z „blata koláč nebude“.

Prestaňme už hľadať šťastie tam, kde nie je. Musíme ho najprv nájsť sami v sebe, aby sme ho videli aj okolo a mohli sa tešiť. Nebuďme ako babka, ktorá hľadá okuliare, a má ich na nose.

Každý nový deň, každý slnečný lúč, každý úsmev či milé slovo blízkeho človeka... to všetko môže byť pre nás veľmi hlboký zážitok, ktorý nás bude pretvárať.

Život je potrebné prežiť, nie odžiť. Vnímať každé dobro i zlo, krásu, lásku i bolesť. Všetko je potrebné precítiť a to nás bude meniť. Nenechajme sa meniť médiami, lebo sa môže stať, že celkom stratíme cit. Najprv sa staneme necitliví k druhým, potom k sebe a nakoniec aj k Bohu.

Vykročme preto s odvahou vpred, s túžbou a odhodlaním prežiť naplno každý okamžik nášho života.

*Objav v sebe lúč, a uvidíš slnko.
Nájdí v sebe krásu, a zbadáš svet.
Odhaľ dobro, a nájdeš ľudí.
Nájdí lásku, a objavíš Boha.*

Matúš Reiner

Pápež varoval pred nadmernou pracovnou aktivitou

Castelgandolfo - Prílišná pracovná aktivita neprospejeva nikomu, ani cirkevným hodnostárom, povedal pápež Benedikt XVI. v jednom zo svojich augustových nedeľných posolstiev zo svojej letnej rezidencie Castelgandolfo južne od Ríma. „Musíme sa mať na pozore pred nebezpečenstvami spojenými s nadmernou aktivitou, bez ohľadu na prácu, ktorú vykonávame. Príliš veľa starostí môže totiž často viesť k zatvrdnutiu srdca,“ vyhlásil Benedikt XVI. „Toto varovanie platí pre každý druh zamestnania, dokonca aj pre tých, ktorí stoja v cirkevných úradoch.“ Hlava katolíckej cirkvi pripomenula aj slová stredovekého svätca Bernarda z Chiaravalle, ktorý vystríhal pápeža Eugena III. pred prílišným pracovným preťažením. Človek by si mal podľa 79-ročného Benedikta XVI. vždy a popri všetkých povinnostiach nájsť čas na „modlitbu a rozjímanie“.

zdroj: <http://www.sme.sk/článok.asp?cl=2858887>

PREŠLI ZO SMRTI DO ŽIVOTA

Je pravda, keď sa hovorí, že človek je tvor spoločenský. Človek hľadal človeka. Tak sa tvorili rodiny, rástli rody a vznikali národy. V rodine sa cítime dobre a cítime sa ako doma aj medzi ľuďmi, ktorí patria národnostne k nám. Pozorujeme však, že čím viac sa človek osamostatňuje, čím viac majetku nazbiera, tým sa viac začne oddeľovať. Predsa však občas každý hľadá nielen spoločnosť, ale aj spoločenstvo citov, myšlienok a prejavov. Práve také spoločenstvo nachádzame v kostole pri sv. omši. Niektorí ho však hľadajú v krčme alebo na zábavách.

Žiaden človek neunikne skutočnosti, že je spoločenským tvorom. Keď na našich hroboch bude horieť sviečka, všetci budú vidieť, že sme dokončili púť, že sme zložili unavené údy a naša duša je doma, u Boha, Otca. Zotrvajme chvíľu spoločne v zamyslení nad hrobmi našich drahých, a potom odídme do života

s odvahou a s vedomím, že v ňom sami kladíme základy vlastnej večnosti. O niekoľko dní donesieme na cintorín mnoho kvetov, vencov a mnoho sviec a pozapaľujeme tisíce svetiel. A nastane nám tichý, tichučký dušičkový večer, ktorý patrí našim zomrelým. Prišli sme sem (na cintorín) so srdcami plnými hrejivých spomienok na našich drahých zomrelých. My dobre vieme, kde ležia. Akože by sme to nevedeli? Poznáme ich hroby. Na každom hrobe je kríž a na kríži nápis a meno, a na niektorých pomníkoch sú aj fotografie. Ale priznajme sa, každý z nás cíti v tejto chvíli vo svojom srdci takúto otázku: Kde sú naši zomrelí? Kto nám dá na to odpoveď? Oni sami? Nie, tí mlčia, neodpovedajú. Niektorí vravia, že sa im s nimi snívalo, a že im povedali niečo o sebe. Iní zase vyvolávajú duchov a ich sa pýtajú. Iní vravia, že sa im zjavil zomrelý. Ale kto sa môže spoľahnúť na tieto odpovede? V tom nie je nijaká istota! My na túto otázku potrebujeme istú, určitú, neomylnú odpoveď. V jednej obci na Západnom Slovensku

mali otec a matka jedno dieťa, jedno dievča, ktoré vyštudovalo na vysokej škole v Bratislave. Po skončení štúdia bola raz tanečná zábava a tá trvala do rána. Ráno dvaja učitelia s autom prišli po ňu a pozývali ju, aby išla s nimi do českého mesta Tábora na návštevu. Matka nebola doma, otec ju nechcel pustiť. Avšak otca neposlúchla, odišla. Na ceste mali všetci traja haváriu, ktorú neprežili. Večer prišla správa rodičom, že ich dcéra, jediná, krásna, múdra dcéra umrela. Ich jediná nádej. Matka, celá zúfalá a nešťastná, prišla ku kňazovi a pýtala sa: „Kde

je moja dcéra? Kde je moja Anka?“ Čo jej mal kňaz povedať? Azda: „Matka, čakaj, až sa ti s ňou prisnije?“ Nie! To jej nemohol povedať, lebo to všetko sú ľudské sily, to všetko sú sily tohto sveta. A sily tohto sveta nie sú schopné dať odpoveď na otázku: Kde sú naši zomrelí?! Tak ju mal poslať domov? Bez odpovede? To by

potom bola Cirkev spolkom beznádejných ľudí. Ale ona práve nie je takým spolkom! Naša Cirkev vie dať odpoveď na túto otázku. Vie, lebo dostala túto odpoveď od Ježiša, Božieho Syna. A sv. Ján apoštol na vlastné uši počul tú odpoveď a napísal ju v 5.kapitole svojho evanjelia: „Veru, veru, hovorím vám, kto počúva moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má život večný, ten nepôjde pred súd, ale už prešiel zo smrti do života.“ Ale Pán tu kladie jednu jedinou podmienku. Vraví: „Kto počuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má život večný.“ Teda viera je podmienka, aby sme prešli zo smrti do života. Ten človek, ktorý vieru odmieta, neprejde zo smrti do života, zostane večne mŕtvy. Pre toho smrť je strašná. Z Ježišových slov vyplýva, že svoju smrť môžeme prostredníctvom viery premeniť na rajskú bránu. Tak sa to stalo lotrovi na kríži. On na kríži uveril v Pána Ježiša. A Pán Ježiš mu povedal: „Veru, hovorím ti, ešte dnes budeš so mnou v raji.“ Otvorila sa mu rajská brána. Tomu druhému lotrovi, ktorý neve-

ril, sa tak nestalo. A tak, keď budeme stáť nad hrobmi našich drahých zosnulých, uvedomme si, že jedno je najpotrebnejšie - mať vieru v Boha. Necítíme v tejto chvíli, aké bolo nerozumné, keď sme vieru zanedbávali, keď sme na Pána Boha vo svojom živote málo mysleli, keď sme o prikázania nestáli. Aké to bolo nerozumné! V tejto chvíli môžeme s milosťou Božou pochopiť, že najpotrebnejšia vec v našom živote je viera v Boha. A tak prosme našich otcov, matky, bratov, sestry, ktorí prešli zo smrti do života, a ktorí sú u Pána Boha, aby sa za nás prihovárili, aby sme tu na svete mali veľkú vieru v Boha, a s touto vierou, aby sme raz všetci prešli zo smrti do života.

František Zemenčík

Zo života do života

Pán života, daj, aby sme si jasne uvedomili
a vychutnali každú etapu nášho života
ako dar, bohatý na ďalšie prísľuby.
Daj, aby sme s láskou prijali tvoju vôľu
a deň za dňom
vkladali seba do tvojich milosrdných rúk.
A keď nastane okamih
definitívneho „prechodu“,
daj, nech ho prežívame v hlbokom pokoji,
bez nárekov za tým, čo zanechávame.
Keď ňa po dlhom hľadaní stretneme,
nanovo nájdeme každú ozajstnú hodnotu,
ktorú sme zakúsili tu na zemi, spolu s tými,
ktorí nás predišli v znamení viery a nádeje.
A ty, Mária, Matka putujúceho ľudstva,
pros za nás „teraz i v hodinu našej smrti“.
Zachovaj nás neustále
v tesnej blízkosti Ježiša,
tvojho milovaného Syna,
Pána života a slávy.
Amen!

Ján Pavol II.

Slovenskí biblisti v Poľsku

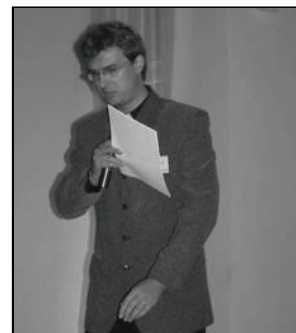
V dňoch 19. a 20. septembra sa Prof. Anton Tyrol a Dr. František Trstenský (fotka dole) zúčastnili na 44. sympóziu Združenia poľských biblistov (Stowarzyszenie biblistów polskich) v meste Kalisz. Na toto stretnutie boli pozvaní celkove traja biblisti (okrem uvedených aj doc. P. Farkaš) a boli požiadaní o referáty na témy:

- *biblické vedy na Slovensku pred rokom 1989*
- *biblické vedy na Slovensku po roku 1989*
- *činnosť Katolíckeho biblického diela na Slovensku.*

Účastníci zo Slovenska mali rezervovaný čas v stredu 20. septembra od 11.30 hod do 12.30 hod vrátane diskusie. Obaja slovenskí účastníci predniesli svoje referáty a dokreslili ich aj obrazovými ukázkami prezentovanými prostredníctvom dataprojektora. Vystúpenia sa stretli s veľmi priaznivým ohlasom, čo prinieslo užšie nadväzovanie kontaktov. Vedenie Združenia poľských biblistov vyjadrilo pripravenosť prijať obidvoch slovenských účastníkov za svojich členov.

Poľské združenie biblistov bolo založené v roku 1959 a predstavuje obrovský kolektív, ktorý dnes pozostáva približne z 220-tich členov a je v primeranej pozornosti poľského episkopátu. Na tohoročnom stretnutí sa zúčastnilo okolo 150 biblistov. Na sympóziu sa zúčastnili dvaja arcibiskupi a ďalší dvaja biskupi, ktorí vystúpili so svojimi pripomienkami a veľmi vysoko hodnotili prácu združenia. Počas 2-dňového rokovania združenia boli vyhradené určité priestory aj pre vydavateľov biblickej literatúry a iných producentov biblických pomôcok a treba hneď dodať, že sa ich tam zišlo veľmi veľa.

Sympóziu malo svoju predohru v utorok večer, kedy sa uskutočnilo valné zhromaždenie, na ktorom sa preberali organizačné

a správne otázky. V stredu a štvrtok prebiehala odborná časť sympózia, na ktorom po prvý raz dostali priestor aj zahraniční hostia – tentoraz to boli slovenskí biblisti – pretože združenie (SBP) má zámer každoročne pozývať aj kolegov zo susedných krajín. Odborné prednášky sa týkali otázok historicko-kritického skúmania Písma a starozákonnej knihy Tobiáš. Súčasťou tejto časti sympózia bola aj prezentácia Pamätnej knihy Jána Pavla II. a pamätnej knihy na počesť prof. Jozefa Kudasiewiczza, ktorý sa dožíva životného jubilea, 80-tich rokov. Medzi gratulantmi sme boli aj my a mali sme možnosť vyjadriť pánu profesorovi Kudasiewiczzowi našu vďaku za vzácnu knihu Ježiš histórie a Kristus viery, z ktorej sme pred pár rokmi v bohatej miere čerpali orientáciu na seminári s rovnakou témou. Vo štvrtok 21. septembra boli na programe ďalšie zaujímavé otázky, ako je napr. introdukcia do metodológie naratívnej exegézy, či prezentácia 7. verzie biblického počítačového programu Bibelworks a iné.

Z prezentovaných projektov najviac upútal projekt, ktorý predstavoval profesor Bogdan Poniży z poľského mesta Poznań. Projekt má názov VERBA SACRA. Ide o interdisciplinárny vedecko-umelecko-náboženský projekt, ktorý chce dať do pozornosti biblický text prostredníctvom jeho prezentácie zo strany poľských umelcov. Projekt sa začal v roku jubilejnom roku 2000. Jeho prvé formy boli organizované tak, že najpoprednejší poľskí umelci recitovali biblický text v poľských katedrálach. Neskôr sa k tomu pridružili aj prezentácie diel poľskej a svetovej klasičky. Na projekte majú svoju účasť aj poľskí študenti a iní záujemcovia. Podľa správy prof. B. Poniżego z Poznane sa doteraz do projektu zapojilo okolo 160 tisíc osôb a bolo o tom napísaných okolo 1200 článkov. Viac o tomto pro-

jekte prináša internetová stránka www.verbasacra.pl.

Podobné kontakty, o akých hovorí aj táto správa, sú veľmi užitočné, pretože okrem osobných kontakto-
 ných kontakto-
 tov prinášajú
 najmä inšpi-
 ráciu vo
 vlastnej práci
 a sú význam-
 ným povzbu-
 d e n í m
 v práci na
 poli šírenia
 Božieho slo-
 va.

Účastníci konferencie (hore)
 prof. Anton Tyrol (v strede)
 Prednáška (dole)

Príspevok poskytol prof. Anton Tyrol

KRISTUS JE K Ň A Z NAVEKY PODĽA RADU MELCHIZEDECHOVHO

O kňazstve existuje veľa článkov a publikácií. Ja som sa tiež rozhodol prispieť k tejto téme úvahou nad Listom Hebrejov .

Vtelenie Ježiša Krista je nepochybne najväčšou udalosťou v dejinách ľudstva. V tomto zmysle aj svätopisec Listu Hebrejom hovorí:

„Mnohokrát a rozličným spôsobom hovoril Boh otcom skrze prorokov, v týchto posledných dňoch však prehovoril k nám v Synovi, ktorého ustanovil za dediča všetkého a skrze ktorého aj stvoril svet.“ Hebr1,1-2

Pre autora listu je Ježiš ten, skrze ktorého prichádza plnosť zjavenia Boha. V Starom zákone Boh používa na oznámenie svojich slov prorokov, ktorí majú oznamovať ľuďom Božiu vôľu. Napríklad prorokovi Jeremiášovi zaznieva Pánovo slovo: „Ale ty opáš si bedrá povstaň a rozpovedz im všetko, čo som ti prikázal“ (Jer 1,17a).

Príchodom Ježiša Krista Boh oznamuje svoju vôľu priamo cez svojho Syna, ktorý má vykonať Otcov spásnosný zámer. Aby ho mohol uskutočniť, vzal si telo podobné nášmu, a stal sa človekom podobným nám vo všetkom okrem hriechu. Preto svätopisec ďalej hovorí: „Veď sa neujíma anjelov ale ujíma sa Abrahámovho potomstva, preto sa musel vo všetkom pripodobniť bratom, aby sa stal milosrdným a verným veľkňazom pred Bohom a odčiniť hriechy ľudu. A pretože prešiel skúškou utrpenia , môže pomáhať tým, ktorí sú skúšaní“ (Hebr 2,16-18).

Ježiš Kristus hoci bol Boh rozhodol sa žiť ako jeden z nás. Narodil sa ako chudobný človek v Betleheme, lebo pre nich nebolo miesta. Vyučil sa remeslu ako jeho pestún Jozef. Pomáhal chorým, biednym a tým, ktorí boli na okraji ľudskej spoločnosti. Nakoniec zomrel na kríži ako zločinec. Môžeme si položiť otázku prečo toto všetko? Aby už nik nemohol povedať, že Boh je nám vzdialený, veď sa nám stal naozaj podobný vo všetkom.

Jeho smrť je prirovnaná k obetiam Starého zákona no v skutočnosti je však naplnením a završením všetkých týchto obiet . Preto je Ježiš nazvaný pravým veľkňazom, ktorý priniesol pravú obeť Bohu za nás. Túto obeť zveril apoštolom a ich nástupcom. Aj my sa raz máme stať vysluhovateľmi tejto obety, to však nejde bez toho aby sme sa nepripodobnili Kristovi. V seminári je nato vhodný čas. Využime preto tento čas správne.

Jozef Surovček

Bohoslovci pri nohách Panny Márie v Levoči

Prvú októbrovú nedeľu sa konala v poradí už sedemnásť púť bohoslovcov a predstavených z Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka v Spišskej Kapitule na Mariánsku horu v Levoči.

V duchu slov „cez Máriu k Ježišovi“ spoločnému sláveniu eucharistie v bazilike na Mariánskej hore v Levoči predchádzala modlitba svätého ruženca. Bohoslovci spolu so všetkými prítomnými

už počas tejto pobožnosti ďakovali milosrdnému Bohu za dar povolania a zároveň prosili, skrze Máriu, aby tento dar v nich stále rástol.

Púť bohoslovcov vyvrcholila slávnostnou svätou omšou, ktorú celeburoval spišský diecézny biskup Mons. František Tondra. V homílii sa prítomným prihovril litoměřický biskup Mons. Pavel Posád, ktorý dlhé roky pôsobil ako špirituál Arcibiskupského kňazského seminára v Olomouci. Všetkých zidených v mariánskej bazilike povzbudil k horlivej úcte k Panne Márii a adresoval im tieto slová: „Panna Mária je matka Cirkvi, preto budme veľkorysí vo svojich prosbách. Malé veci si zadovážime, ale veľké veci prosme od Boha na príhovor Panny Márie. Je to ako keď malé dieťa príde k matke a nebojí sa o čokoľvek poprosiť. Tým chcem povedať: nebojme sa byť odvážni vo svojich prosbách, najmä skrze modlitbu ruženca.“

Bohoslovcom pripomenul potrebu kontemplácie Kristovej tváre. Na nich sa obrátil so slovami: „Modliť sa ruženec znamená kontemplovať Kristovu tvár očami a najmä srdcom Panny Márie. Je to modlitba svätcov, modlitba veľkých ľudí. Ruženec je dielom Ducha Svätého. Učiť sa poznávať Krista cez Máriu, to je bohatstvo tejto modlitby. Ruženec nás prirodzeným spôsobom vtahuje do života Krista a tak kontemplujeme Krista v škole Máriinej. Učí nás nielen to ako Krista ohlasovať, ale aj to ako sa mu pripodobňovať. Preto nebojme sa vziať do ruky ruženec, nielen ako šnúрку so zrnkami, ale aj ako spôsob svojho života.“

Florián Volf

Naši prváci ...

opäť sú tu

Tak ako každý rok, prináša vám Brázda aj trocha bulváru. Každý z našich spolubratov prvákov nám čosi o sebe prezradil. Všetkým sme položili 3 nasledujúce otázky:

1. Mohol by si sa v krátkosti charakterizovať?
2. Kto je tvoj vzor a prečo?
3. Hovorí sa, že kto chce zmeniť svet, má začať od seba. Čím by si ho zmenil ty?

Juraj Šurina

1. Som taký obyčajný chlapec z Oravy.
2. Môj vzor je Alfred kardinál Ottaviani, prefekt posvätného officia. Zaujal ma svojím postojom k liberálom.
3. Ľudia by sa mali učiť na chybách minulosti.

Lukáš Jalovecký

1. Tak ako vieta volám sa Lukáš. Som sangvnickej povahy. Mám rád a zaujímam sa o duchovné veci – hodnoty ako sú šťastie, rodina a čo je zmysel života. Ináč som veľmi energický. A mám brata Jonáša.
2. Môj vzor je jednoznačne moja mama, pretože vo všetkom mala pravdu. Proste, mama je mama. Asi by som zahynul, keby som ju ne-

mal a trocha mi tu v škole chýba, lebo som medzi cudzími ľuďmi, aj keď ste moji bratia.

3. Ja som malý pán na to, aby som ho chcel (teda svet) zmeniť. Predovšetkým sa chcem prispôbiť všetkým zákonitostiam a správne posúdiť, čo je dobré a čo nie je dobré. Chcem sa zlepšiť po morálnej stránke, duchovná obnova k tomu tiež prispeje. Musím si tiež uvedomiť, že sa chcem prispôbiť spoločenstvu a tak napomáhať k dobru nášho seminárského spoločenstva.

Peter Pincel

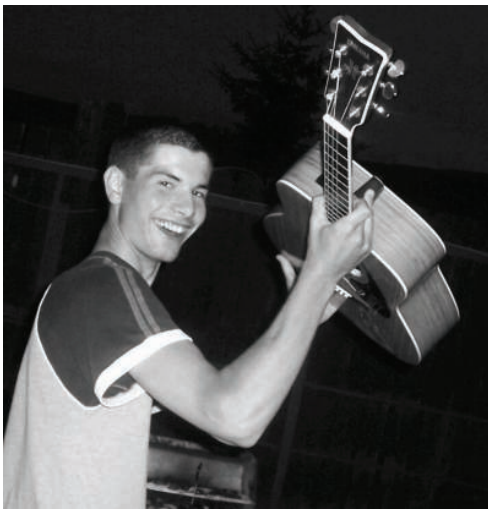
1. Som výbušný, často nerozvážny a veselý...
2. Vzorom sú pre mňa svätí, v posledných

mesiacoch Mária Magdaléna, preto lebo napriek hriešnosti sa posadí k Ježišovým nohám a spája svoju dušu s Jeho. A to stačí.

3. Zmeniť seba – to bude ťažké, ale Boh mi musí s tým pomôcť. Pred mojimi očami musí byť len Pán, ktorý mi ukáže svoju vôľu. Mojm poslaním bude kráčať a zotrvať s ním. Keď to tak bude, svet okolo mňa uvidí živého Boha, a On ho zmení.

Patrik Taraj

1. Mám 19 rokov, pochádzam z Oravy – farnosť Tvrdošín, časť Krásna Hôrka. Sme ôsmi súrodenci. Starší brat Martin tiež študuje v seminári. Strednú školu som ukončil tento rok – odbor elektrotechnika (televízna a komunikačná technika). Záluby – hudba, šport, technika a iné...

2. Mojmimi vzormi sú hlavne dve osobnosti, z ktorých jednu pozná celý svet a druhá je mi osobitne blízka vďaka tomu, že pochádza takmer z mojej dediny. Je to sv. otec Ján Pavol II. a bl. sr. Zdenka Schelingová. Prečo? Lebo celý život, až do posledných síl obetovali Bohu cez službu blížnym a pritom si veľa vytrpeli.

3. Tým, že by som sa chcel snažiť aspoň trochu zmeniť seba, najmä naučiť sa rásť v láske a porozumení ku všetkým bratom v seminári.

Dušan Šulaj

1. Melancholický intelektuál hľadajúci pravdu.

2. Pius XII., keďže dokázal viesť Cirkev v nepokojných časoch 2. svetovej vojny, zachrá-

nil mnoho ľudí, hlavne židov pred istou smrťou a bol veľmi spravodlivý.

3. Je potrebné pre katolícku Cirkev získať hlavne mládež a intelektuálov, presvedčiť ich o pravosti nášho učenia, hlavne svojim osobným príkladom. Keď sa oni obrátia, posilnia vieru a uchovajú ju pre budúce pokolenia.

Martin Schreiner

1. Považujem sa za celkom normálneho mladého človeka so zvýšeným záujmom o šport, trochu menej o hudbu. Podľa mojich rodičov som sa od malička veľmi nezmenil. Stále veľa jem, musím vždy vyvíjať nejakú akti-

vitú, ťažko je ma nájsť v nečinnosti. Iná otázka je, nakoľko je to osožné pre mňa i moje okolie.

2. Každý kresťan dostal pri krste za vzor nejakého svätého, ktorý mu pomáha svojim orodovaním dostať sa do neba. Mój nebeský patrón je sv. Martin z Tours. Pri birmovke som si vybral sv. Damiána de Veuster. No veľmi často si všímam aj vzory správania, či svedectvo života ľudí okolo mňa. Nachádzam v nich veľa povzbudení pre ten svoj, lebo sú to osoby žijúce v tom istom prostredí ako ja, a s podobnými problémami.

3. Myslel som si, že keď chcem dobre slúžiť bližnému, tak si to vyžaduje dôkladnú prípravu. No potom ma prekvapilo to, aké maličkosti dokážu osloviť bližných. V službe je potrebná skôr vnímavosť pre druhého ako veľkú námahu.

Pavol Mrázik

1. Pochádzam z Lubice. Som malej postavy, iba nejaké 2 metre...
2. Môj vzor je sv. Pavol apoštol, lebo je mojím krstným patrónom a sv. archaniel Rafael, môj birmovný patrón.
3. Dnešný svet je bez pokoja. Vrelá modlitba je prejavom pokoja a lásky. Nech v tomto svete vládne pokoj, no nie aký svet dáva, pravý Kristov pokoj.

Peter Florek

1. Charakterizovať človeka sa nedá v jednej vete. Skôr o ňom viac napovedia situá-

cie, myslím to ako sa v nich človek správa. Zvlášť písať o sebe je ťažké. Skôr by to možno

vystihli druhí. Jedno príslovie hovorí : „Človeka spoznáš pri jedení.“ Až tak to síce nie je, ale čosi pravdy na tom bude...

2. Lord Baden Powel – zakladateľ skautingu. Na kresťanských základoch založil organizáciu, ktorá mnohých veriacich i neveriacich priviedla a povzbudila k dobrému.

3. Svojou štipkou lásky.

Karol Križian

1. Oproti väčšine ľudí mám tú výhodu, že keď sa chcem pozrieť ako vyzerám, nemusím použiť zrkadlo, stačí sa mi pozrieť na svojho brata – dvojča. A to je aj mojou najväčšou túžbou – čím viac sa podobáť Kristovi.

2. Skutočných vzorov mám viac. Ten hlavný je Ježiš Kristus, ako dokonalý vzor. Potom je to niekoľko svätcov, ktorých život sa stal uskutočnením Kristovho odkazu v praxi, napr. sv. Ján Vianney, sv. Damián de Veuster, matka Teraza, Ján Pavol II.

3. Láskou, ktorú chcem čerpať z Krista.

Vladimír Malec

1. Nie je ľahké charakterizovať seba samého, preto poviem len tie základné veci. Na rodil som sa roku Pána 1987 v Poprade a tu som aj študoval (ZŠ na Komenského, CG Pavla Ušáka Olivu). Mám dvoch mladších bratov. K mojím záľubám patrí hlavne literatúra a nepatrí tam šport.

2. Môj vzor je vzor všetkých vzorov, ten najlepší, najmilší, najdôležitejší, najbezúhonejší, ten naj, naj, naj... je to samotný Pán Ježiš.

3. A čo zmeniť? Svet či seba? Nie je asi podstatné čím by som zmenil svet, ale to čím budem môcť zmeniť a ovplyvniť všetko. Všetci

Pavol Forgáč

1. Snažím sa byť úprimný. Som dosť lenivý, neporiadny, veselý. Snažím sa porozumieť iným. Viac zlých vlastností radšej nebudem spomínať...

máme čo zlepšovať a je výborné ak sa s Božou pomocou podarí zmeniť aspoň málo. Čo to bude, to už nechám na ňom, a ukáže to až čas. V každom prípade, bez ohľadu na to, čo sa podarí, čo v živote vyjde a čo nie, môžeme (každý jeden z nás) darovať aspoň úsmev.

Roman Saniga

1. Najlepšie by ma asi charakterizovalo okolie, no pokúsím sa. Som urečnený, veselý človek, ktorý má rád iných ľudí.

2. Môj vzor je jednoznačne v blahej pamäti sv. otec Ján Pavol II., pretože žil skutočne to, čomu veril do poslednej chvíle. Podľa svojho biskupského hesla „Totus tuus“ bol úplne božím mužom a tak isto tu bol pre všetkých ľudí.

3. Mať čas pre iných a byť tu pre všetkých, v tom čo dokážem.

2. Nemám nijaký presný vzor z ľudí. Od každého sa snažim zobrať niečo dobré (aj keď niekedy opak je pravdou). A Ježiš, to je samozrejmosť.

3. Nechajme sa prekvapiť, počkám si na povely zhora.

Dušan Vetrík

1. Som tichším typom v našom spoločenstve. Pochádzam z Liptovského Mikuláša a mám radosť, že môžem byť teraz tu pri vás.

2. Vzorom pre mňa je každý človek, lebo sa vždy musíme zaoberať otázkou, lepšej správnosti života.

3. Jedine pravdou.

Za rozhovor ďakuje Matúš Reiner

Pavol Mária Hnilica † 8. 10. 2006

Zomrel veľký človek, veľký biskup, veľký Slováč, ktorý vyše 30 rokov musel žiť nútené v zahraničí. Dotýklo srdce tejto veľkej osobnosti. Človek ako jeden z nás, ale predsa len trochu iný.

Narodil sa v Uňatíne pri Krupine ako najstarší z 8 detí. Ako 20-ročný vstupuje do SJ, kde získava filozofické a teologické vzdelanie, ktoré neskôr uplatňuje v priamej konfrontácii s ateizmom. Po februári 1948 veľmi rýchlo pochopil situáciu, ktorá sa u nás odohrala a primerane tomu aj konal. Keď obišiel všetky biskupské úrady, našiel biskupov internovaných a nie veľmi ochotných riskovať. Predsa len našiel pochopenie u rožňavského biskupa Dr. Róberta Pobožného, ktorý bol len necelý rok v úrade biskupa. U neho sa mu podarilo vybaviť kňazské vysviacky mnohých rehoľníkov a seminaristov, aj pred dokončením štúdia. Jeho samotného tajne vysvätil na odporúčanie predstavených za biskupa 2. januára 1951. „Vidím, že Vám dobro Cirkvi leží na srdci“ – povedal mu biskup Pobožný. Pri vysviacke mu povedal, že „Tvoja diecéza sa bude rozprestierať od Berlína cez Moskvu až po Peking“, čo vtedy znamenalo celý komunistický blok.

Nesmierne dôveroval v pomoc Panny Márie a bol verný odkazu jej posolstva z Fatimy z roku 1917 o obrátení Ruska. Majúc v sebe dynamiku svätého Pavla apoštola, neváhal všetko tomuto podriaďiť a obetovať. Zháňal pomoc tak hmotnú ako aj duchovnú pre toto zasvätenie sa celého sveta a hlavne Ruska Nepoškvrnenému Srdcu Panne Márii, čo napokon urobil pápež Ján Pavol II. 24. marca 1984 v Ríme, a takisto aj on priamo v srdci Moskvy v Uspenskom chráme. Pomáhal utláčaným cirkvám po celkom svete, vo vtedajšom Československu nevynímajúc. Zásobil ich hlavne duchovnou literatúrou. Osobne sa poznal s mnohými biskupmi či kardinálmi sveta, s pápežmi Pavlom VI. a Jánom Pavlom II., a mnohými štátnikmi, ktorí mu vo väčšine prípadov vychádzali v ústrety. Obzvlášť blízko mal ku pápežovi Jánovi Pavlovi II. a pomohol mu pri páde komunizmu v Rusku. Hoci komu-

nizmus padol, úplné obrátenie Ruska však ešte nenastalo.

Keď sme boli pozrieť nášho bývalého pána kaplána v dňoch 15. až 17. 9. 2006 spolu s naším pánom farárom a s veriacimi našej farnosti zo Starej Haliče v Nových Hradoch – asi 30 km od Českých Budějovic smerom k rakúskym hraniciam, bol tam aj o. biskup Hnilica, ale už na vozíku. Jeho osobný sekretár p. Albert mi povedal, že o. biskup je tu už od júla, nakoľko v Ríme sú veľké horúčavy. Prišiel medzi nás v sobotu na obed, zaspievali sme mu mariánsku pieseň a napokon nás požehnal. V nedeľu po slávnostnej svätej omši ho priviezla sestrička na vozíku, a každému, ktorý k nemu prišiel, dal svoje biskupské požehnanie. Už síce nie ako je zvykom klasicky, ale trikrát malý krížik na čelo. Už nevládal. Hneď po požehnaní si musel ľahnúť, lebo toto ho veľmi vyčerpalo.

Zomrel 8. októbra, tri týždne po našej návšteve, deň po spomienke na Ružencovú Pannu

Máriu. Nečudujem sa tomu, nakoľko celý svoj život zveril jej a zvlášť šíril medzi ľuďmi úctu k tejto modlitbe. „Keď budem skonávať, svet ten zanechávať, ráč pri mne Matka stáť, dušu mi zastávať, Mária, Mária.“ (JKS 344) Som presvedčený, že tento verš uvedenej piesne, sa na o. biskupovi Pavlovi Hnilicovi naplnil na 100 %.

Requiescat in pace

Spracoval: Milan Kerdík

Pút Jána Pavla II. do svojej rodnej zeme v auguste 2002 bola veľkým okamihom pre Poľsko a celý svet. Jej témou bolo tajomstvo Božieho milosrdenstva. Počas príhovoru na letisku v Baliciach pápež naznačil, že do Poľska prišiel, aby celému svetu pripomenul pravdu o Božom Milosrdenstve a prebudil vieru v moc milosrdenstva. V sobotu 17. augusta 2002

zhovievavý, veľmi milosrdný a verný“ (Ex 34,6). V milosrdenstve sa ukrývajú rôzne odtiene milosti Boha, ktoré dáva človeku: dobrota, láska, vernosť, zhovievavosť, trpezlivosť, ľútosť a odpustenie. Tajomstvo milosrdenstva Boha k človeku prežíval vyvolený národ neustále. Napriek svojim hriechom a nevernostiam boli ospravedlňovaní Jeho dobrotou. Proroci pri-

Božie Milosrdenstvo nádej sveta

posvätil nástupca sv. Petra Sanktuárium Božieho Milosrdenstva. Počas tohto výnimočného momentu posvätenia Sanktuária urobil veľmi dôležitý akt – zasvätil svet Božiemu Milosrdenstvu. Počas svätej omše na Bloniach v Krakove 18. augusta 2002 pripomenul: „Každý z nás je pozvaný realizovať milosrdenstvo.“

Posolstvo Božieho Milosrdenstva, ako nám ho predstavil Ján Pavol II., nás pobáda ďakovať Bohu za dar milosrdenstva, ktoré nás sprevádza v každodennom živote. Krakovská Arcidiéceza, verná výzve Jána Pavla II., začala organizovať púte do Sanktuária Božieho Milosrdenstva v Lagievnikách. Toto miesto sa má stať bodom, kde sa človek zblíži s tajomstvom milosrdenstva.

1. Božie Milosrdenstvo – nádej sveta

Téma Božieho Milosrdenstva zaujala veľmi dôležité miesto v náuke Svätého Otca Jána Pavla II. V encyklike *Dives in misericordia* (Boh bohatý na milosrdenstvo – 1980) patriacej medzi jeho prvé, podáva náuku o tajomstve Boha Otca, ktorého môžeme najlepšie poznať cez jeho milosrdenstvo. Milosrdenstvo je kľúčom k poznaniu Boha i poznaniu celej pravdy o nás samých. Milosrdenstvo Otca je prítomné aj v Starom zákone, v histórii vyvoleného národa. Boh – stvoriteľ človeka sa dal poznať Mojžišovi ako milosrdenstvo. Sám sa vtedy predstavil: „Pán, Pán je milostivý a láskavý Boh,

pomínali, že Boh neprestal milovať svoje deti a vyzývali ľud k otvoreniu srdca na Božie Milosrdenstvo:

„Nech i vrchy odstúpia a kopce nech sa otrúsú: moja milosť neodstúpi od teba“ (Iz 54,10).

„Láskou odvekou som Ťa miloval, preto som Ťi zachoval priazeň“ (Jer 31,3).

V najväčších nešťastiach, počas vojen, v čase vyhnanstva Boh prichádzal Izraelitom pomôcť prekonať smútok, potešiť ich a povzbudiť, aby vytrvali. Pán Ježiš prichádzajúci na svet nám ukazuje pravdivú tvár Boha, svojho Otca. Ukazuje nám Otca v podobenstvách o stratenej ovci a drachme, ale najkrajšie v podobenstve o márnoträtom synovi. Podobenstvo tu ukazuje najprv veľkosť lásky Otca pripraveného odpustiť a na novo obdarovať. Márnoträtý syn opäť dostáva hodnotu dieťaťa Božieho, ktorú stratil hriechom a nevernosťou. Ján Pavol II. pripomínal v encyklike *Dives in misericordia*: „Preto takáto láska sa môže skláňať nad každým márnoträtým synom, nad ľudskou úbohosťou, naj-

mä však nad každou mravnou biedou, totiž nad hriechom. Keď sa to deje, vtedy ten, kto zakúsil milosrdenstvo, sa necíti byť pokorený, ale akoby znova nájdený a „vážený“ (DM 68).

Svoje naplnenie dosiahlo Božie Milosrdenstvo v smrti i zmŕtvychvstání Ježiša Krista. Paschálne mystérium nám ukazuje veľkosť lá-

sky Boha k človeku, ktorý „vlastného Syna neušetril“ (Rim 8,32). Tajomstvom kríža Boh ukázal človeku veľkosť svojej lásky, ktorá je od začiatku stvorenia človeka i diela vykúpenia: „Boh, ktorého nám Kristus zjavil, je so svetom úzko spojený nielen ako Stvoriteľ a prvý dôvod bytia; je totiž aj Otcom. S človekom, ktorého povolal k životu na tomto viditeľnom svete, ho spája užší zväzok, než ten, ktorý vyplýva zo stvorenia. Je to láska, ktorá nielen tvorí dobro, ale dáva účasť aj na samom živote Boha: Otca i Syna i Ducha Svätého. Lebo kto miluje, ten chce darovať seba samého.“

(DM 76) V smrti Pána Ježiša je Boh bližšie každému z nás. Seba samého vydal na smrť, aby sme mohli mať účasť na jeho živote. Láska Božieho Milosrdenstva je mocnejšia než hriech a smrť.

Božieho Milosrdenstva sa dotýkame neustále v Eucharistii i vo sviatosti zmierenia. Eucharistia, svätá omša je sprítomnením a aktualizáciou Kristovej Obety, z ktorej vyvierá prameň lásky. Vo svätom prijímaní sa zjednocujeme s Pánom Ježišom a zúčastňujeme sa na živote Boha. Na novo získavame sily do plnenia Božej vôle. Vo sviatosti zmierenia sa dotýkame tajomstva milosti odpúšťajúcej, ktorá nám ponúka začať žiť nový život.

Pravdy o Božom Milosrdenstve novým spôsobom pripomínala svetu sv. sestra Faustína Kowalská. Táto jednoduchá rehoľnica hovorí k nám dnes so zvláštnou mocou. Jej život vyplnený modlitbou, ťažkou prácou a utrpením ukrýval veľké tajomstvo. V Denníčku napísala znamenité slová: „Ó, nepochopiteľné a nepreniknuteľné Božie Milosrdenstvo, kto Ťa dostatočne zvelebovať a oslavovať môže, najväčšia vlastnosť všemohúceho Boha ty si sladkou nádejou pre hriešneho človeka.“ (Denníček 951)

Sestra Faustína nezvyklým spôsobom dosvedčovala blízkosť Milosrdného Ježiša, ktorý cez ňu chcel povedať svetu, že Boh neprestal milovať človeka. Treba sa otvoriť jeho Milosrdenstvu. Prijatť ho vo svojom srdci a podeliť sa s ním s inými ľuďmi.

Pokračovanie nabadúce

Spracoval: Vladimír Fedorek

Použitá literatúra:

Ján Pavol II., encyklika Dives in misericordia (1980). SSV, 1992.

Kowalská, F.: Denníček. PALLOTTI, 2003.

Machniak, Informator pielgrzyma, 2006, s. 8.

Štvrtá októbrová nedeľa patrí už tradične misiám a misionárom. Je priestorom, aby sme vzdali hold tisícom obetavých mužov a žien, ktorí šíria Kristovu blahozvesť i s nasadením vlastného života.

Kde je počiatok misijnej činnosti? U všetkých troch synoptikoch nachádzame správu o povolaní a vyslaní učeníkov, avšak výslovný misijný príkaz dostávajú apoštoli od Ježiša až po jeho zmŕtvychvstanie. Svätý Marek evanjelista o tom píše: „Choďte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu.“ (Mk 16,15b) Ježiš svojich nasledovníkov neposielal priamo do sveta, ale káže im ostať v Jeruzaleme, pokiaľ neprijímu Ducha Svätého: „... všetkým národom počnúc od Jeruzalema sa bude hlásať pokánie na odpustenie hriechov. Vy ste toho svedkami. Hľa, ja na vás zošlem, čo môj Otec prisľúbil. Preto zostaňte v meste, kým nebudete vystrojený mocou z výsosti“ (Lk 24,47-49)!

Prvým písomným záznamom o hlásaní evanjelia pohanom, sú Skutky apoštolov. Oprávnené ju nazývame aj „*prvými dejinami svetových misií*“, lebo sú v nej zaznamenané *misijné cesty, ťažkosti i úspechy prvých posolov evanjelia. Pri evanjelizovaní pohanov, veľkú úlohu zohrala korešpondencia. Najmä svätý Pavol ktorý má prívlastok „apoštol národov“ vo svojich listoch povzbudzoval a upevňoval vo viere bratov v založených cirkevných obciach.*

Širitelia evanjelia pri svojej práci nemali ustlané na ružiach. Od začiatku sa stretali s odporom, najprv zo strany židov a neskôr aj pohanov. V prvých štyroch storočiach misijnú prácu komplikovali prenasledovania, najmä rímskymi cisármi: Néronom, Domiciánom, Déciom, Diokleciánom...

Spôsob misijnej činnosti v stredoveku bol čiastočne odlišný od apoštolovania v prvých troch storočiach. V stredoveku z nejakého centra, z Ríma, alebo obyčajne z niektorého kláštora boli misionári úradne poverení úlohou ísť k určitému pohanskému národu. V Európe, ale rovnako i v Ázii sa o misijnú činnosť starali rehole, zvlášť benediktíni. Spomedzi slovan-ských kmeňov prví prijali kresťanstvo Chorváti.

Pápež Ján IV. poslal k nim opáta Martina s misijným poverením. Jedným z prvých slovanských národov, ktoré prijali a zachovali si kresťanskú vieru boli Slováci. Ich prví vierozvestcovia boli Nemci, ktorých jazyku nerozumieli. Keď po nich prišli slovanskí misionári, ich pokresťančenie sa značne urýchlilo. Prvým slovenským kniežatom, ktorý začal podporovať kresťanstvo na našom území bol Pribina. Významné postavenie pri šírení kresťanstva na Slovensku má knieža Rastislav, lebo za jeho panovania prišli k nám roku 863 slovanskí apoštolí svätí Cyril a Metod. Aby ich misijná práca bola odľahčená, zostavili slovanskú abecedu, tzv. hlaholiku a preložili do slovanského jazyka dôležitejšie bohoslužobné texty, čítania a evanjeliá. Metod sa stal biskupom, vysvätil nových slovanských kňazov, staval kostoly a z povolenia pápeža Hadriána II. viedol bohoslužby v slovanskom jazyku.

Misijná činnosť v novoveku veľmi úzko súvisí s objavením nových svetadielov ako Amerika (1492), či Austrália (1605). Sprístupnením ostatných častí Ázie a Afriky Európanom, sa v novoveku rozšírilo dejisko cirkvi i na tieto oblasti.

Na novovekej misijnej činnosti mali veľkú zásluhu františkáni, jezuiti, kapucíni, karmelitáni, dominikáni a oratoriáni. V Kolumbii pôsobili v 16. storočí svätý Ludovít Bernárd a svätý Peter Klaverský, jezuita a ochranca černošských otrokov. Apoštolmi indiánskeho kmeňa Hurónov boli v roku 1611 pátri Lallemand, Jaques a Brebeu. Najväčší rozkvet v Severnej Amerike dosiahla Cirkev až v 19. storočí. Veľké úspechy na misiách v Japonsku dosiahol sv. František Xaverský, patrón misií. Misijnú stanicu v Číne založil jezuita M. Roger a jeho miesto neskôr veľmi úspešne zaujal jeho nástupca sv. Matúš Ricci. K významným misionárom novoveku patrí aj nemecký jezuita Adam Schall z Köllnu a Ferdinand Verbiesta z Belgicka.

Na ostrove Madagaskar od roku 1643 hlásali Božie slovo okrem jezuitov aj bratia lazaristi. Pri pokresťančovaní týchto nových území sa častokrát preliala krv mnohých kresťanských misionárov-mučeníkov. A tu viac ako možno kdekoľvek inde sa opäť potvrdili Tertuliánové

slová: „Krv mučeníkov je semenom nových kresťanov.“ Misijné pôsobenie v XX. storočí bolo a je spojené so sociálnou, charitatívnou, či vzdelávacou činnosťou. Misionári pomáhajú pri živelných pohromách a v hladom postihnutých oblastiach, zabezpečujú základnú zdravotnícku starostlivosť, s láskou sa zaujímajú o okrajové vrstvy obyvateľstva a starajú sa o siroty.

Veľkým príkladom a vzorom v misijnej činnosti bola a aj je bl. Matka Tereza z Kalkaty a jej spoločenstvo sestier – misionárok lásky. Za povšimnutie stojí i svätá Terézia z Lisieux, ktorá svojím príkladným životom, obetou a modlitbami za misie a misionárske povolania na Karmeli, otvorila novú dimenziu chápania pojmu misia a tak si právom vyslúžila titul patrónka misií, i keď na misiách v pravom zmysle nikdy nebola. Významnou postavou nášho storočia bol aj pápež Ján Pavol II., ktorý svojimi príkladnými misijnými cestami potešoval a povzbudzoval

kresťanov celého sveta. No nielen kresťanov, ale rovnako aj nekresťanov, *i n o v e r c o v*, či neveriacich.

O význame misií vydala Cirkev mnoho dokumentov: dekréty – Agentes, Nostra c̄tate, encyklika Redemptoris missio (Ján Pavol II.), Evangelium nuntiandi (Pavol VI.).

Misijná nedela je každoročne príležitosťou pomôcť pri šírení evanjelia vo svete. Okrem modlitby a obety za ľudí v misijných územiach a za misionárov, môžeme prispieť svojou čiastkou do zbierky, ktorá sa odosiela na Pápežské misijné diela. A tak sa aj na nás môžu potom vzťahovať Kristové slová: „Čokoľvek ste urobili jednému z mojích najmenších, mne ste urobili.“ (Mt 48, 40b)

Janko Szentkereszty

VELEHRAD

symbol a puto

Naša púť, ktorou sme sa mali posilniť v povolani a stretnúť so svedkami povolania sa po dvoch rokoch stala znova skutočnosťou. Udialo sa to cez víkend od 06. do 08. 10. 2006. Netrpezlivý pohľad na hodinky, hlučný dav bohoslovcov netrpezlivo „stepujúcich“ pred vrátanicou nášho seminára, čakajúcich na stále meškajúcu karosu a krásny jesenný deň, stáli na začiatku našej púte. Po naložení batožiny a 45 exemplárov z nášho Inštitútu sme sa po 13.00

hodine vydali na cestu. Cesta ubiehala rýchlo, kilometer za kilometrom aj vďaka fenomenálnej kartovej hre „UNO“, ktorá ovládla časť seminára. Zároveň našimi myslami prebehovali všelijaké myšlienky o tom, koho stretieme, s kým sa zoznámime, čo uvidíme a zažijeme. Keď tu zrazu „kdesi – čosi“ autobus strácal na

rýchlosti, až sme úplne pri obci Ivachnová na okraji diaľnice zastali. Po šoku z nečakanej situácie, všetci upreli svoj pohľad na šoféra, ktorý vystúpil a smeroval k zadnej časti autobusu. Vedeli sme, že niečo nie je v poriadku. Došla nám nafta, v dôsledku čoho sa zavzdušnil motor. Napadli nás myšlienky, že sa možno na ten „slávny“ Velehrad nedostaneme. Vďaka Božej prozreteľnosti, však putoval s nami aj spolubrat Dominik, ktorý sa veľmi dobre vyzná

v automechanike. Jeho „zlaté ruky“ opravili a našartovali starú, vraj nepokazitelnú karosu. S meškaním vyše dvoch hodín sme sa bez ďalších problémov dovezli do Otrokovíc. Tu nás už netrpezlivo čakali domáce rodiny, ktoré sa nás ujali. Po sobotňajšom českom „snídaní“ sme zamierili na Velehrad, ktorý je vzdialený od Otrokovíc cca 25 km. Na parkovisku nás už očakával náš „predvoj“ – Ľuboš a Marián. Oboznámili nás s programom. Pred svätou omšou, obetovanou za všetkých bohoslovcov Čiech, Moravy a Slovenska, nám v krátkosti predstavili jednotliví zástupcovia svoje semináre, ktoré sa zúčastnili tejto púte. Svätú omšu celebroyval biskup ostravsko-opavskej diecézy Mons. Josef Kajnek. V homílii pripomenul dôležitosť modlitby ruženca, v tento deň bola liturgická spomienka na Ruženecovú Pannu Máriu, v dnešnej dobe. Ruženec prirovnal ku praku v rukách Dávida a ku aktualizovanému evanjeliu. O 11.00 hodine sa začala prednáška pátra Jána Kušníra, SVD o povolani. V nej zdôraznil, že každý povolaný má byť aj povolávajúci.

Poukázal na osobu sv. Ondreja, ktorý je patrónom koordinátorov pastoraácie povolání aj vďaka výroku plného viery: „Našli sme Mesiáša“ (Jn 1, 41). Vyzýval nás k tomu, aby sme sa skrze Lásku stali darom. V ňom musia ustúpiť všetky naše ambície a egoizmus do úzadia. V povolání to, čo získavame, je viac než to, čo strácame.

Po výdatnom obede a oddychovej pauze sme sa zišli do skupiniek, ktorých čísla sme dostali od nášho „predvoja.“ V nich sme rozoberali rozličné témy dotýkajúce sa bezprostredne nás a našich seminárov, diskutovali sme o prednáške pátra Kušníra, pili kávu alebo čaj a jedli moravské buchty.

Keď skončila najzaujímavejšia časť programu diskusia v skupinkách, zhromaždili sme sa v bazilike Nanebovzatia Panny Márie na bližšie predstavovanie seminárov. Ako prví sa predstavili bohoslovci z Bratislavy, ktorí nám

dielom svojho „básnického čreva“ priblížili neľahký život v ich seminári. Bratia gréckokatolíci z Prešova, nám prostredníctvom scény a štvorhlasného spevokolu Romana Sladkopevca, priblížili mystérium povolania v dnešných časoch. Pražskí seminaristi nám znázornili Ježiša – rybára ľudských duší a povolávateľa ku kňazskému stavu. Po nich nasledoval náš seminár, ktorý sa prezentoval dvomi piesňami Scholy Cantorum a krátkym príspev-

kom o histórii Spišskej Kapituly. Nitrianski seminaristi nám zaspievali bohoslovcami prerobenú slovenskú pieseň – Slovenské mamičky. Zlatým klincom programu boli domáci bohoslovci z Olomouca, ktorí svojimi scénkami odľahčili záver prezentácie. Posledné chvíle stretnutia vyvrcholili slávnostnými Loretánskymi litániami a oslavnou piesňou Te Deum. Po návrate do Otrokovíc sme sa rozdelili do štyroch skupín, aby sme lepšie spoznali život vo farnosti. Diskutovali sme s miništrantmi, katechetmi, pracovníkmi charity a členmi modlitbového spoločenstva. Spoločné slávnostné agapé ukončilo sobotný program. Účasťou na rannej omši, konajúcej sa vo farskom kostole svätého

Vojtecha v Otrokoviciach, sme zadostučinili aj tým, ktorí sa nemohli zúčastniť na nedeľnej slávnostnej svätej omši celebrovanej rektormi z olomouckého a spišského seminára. Obedom sme sa rozlúčili s jednotlivými rodinami, v ktorých sme strávili pár príjemných chvíľ. Do budúcnosti nám sľúbili, že nás budú povzbudzovať svojimi modlitbami. Záverečnú bodku našej púte dala spoločná fotografia pred karosou.

Lukáš Tkáč a Vladimír Fedorek

VEĽKÁ NOC BOHORODIČKY

Láska a uctievanie Božej Matky je dušou kresťanskej zbožnosti; je to jej srdce, ktoré zohrieva a oživuje celé telo. Naša viera je život v Kristovi a kontakt s Jeho Matkou.

Otec Sergej Buldakov

Tajomstvo Bohorodičky je založené na Božom vtelení a cez obraz nebeskej Matky sa nám otvára hĺbka bohoľudských vzťahov. Mária, dávajúc život Bohu v jeho ľudskej prirodzenosti, stáva sa Božou Matkou: stvorenie pojalo Tvorcu. Nakoľko je to materstvo nadprirodzené, ono tajomným spôsobom zachováva i jej panenstvo.

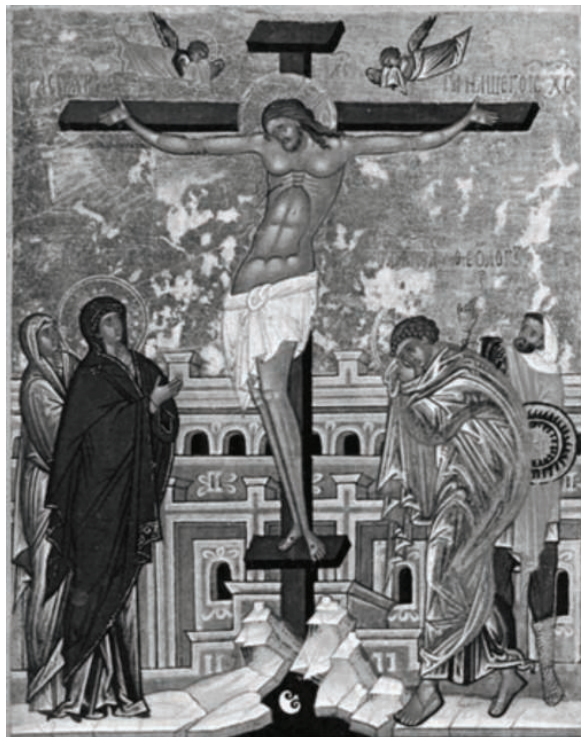
V jednej svojej kázni archimandrita novgorodskej eparchie Agafangel Dogadin povedal: „Usnutie Bohorodičky znamená po ľudskej stránke jej smrť, ktorá pre každého je smutným oddelením duše od tela. Ale ona nepoznala bôľ vo chvíli svojho usnutia. Ona už skôr prijala tento žiaľ spolu so svojím Synom, spolu s Ním umierajúc na kríži. Tento žiaľ bol precitenejší a premoženejší vo svetle Kristovho vzkriesenia, keď Ho Matka videla v sláve zmŕtvychvstania.“

Otec Agafangel nazýva Nanebovzatie Panny Márie „Veľkou nocou Bohorodičky.“ Tieto slová sa pokúsime podať v porovnaní ikonografií dvoch ikon: „Ukrižovanie“ a „Usnutie“. Ako príklad sme vzali dve ruské ikony Novgorodskej školy z konca 16. storočia.

V prvej ikone semantickou a plastickou dominantou je vertikálna postava ukrižovaného Krista. Na prvý pohľad vyzerá Kristova postava ohnutá z dôvodu prijatej smrti. Kánonickým zmyslom je, že telo je nasmerované k zemi, ktorú vykupuje prijímajúc na seba hriechy ľudstva.

Na druhej ikone je dominantou slávnostné stretnutie Krista a Bohorodičky, ktoré je zdôraznené spojením horizontály a vertikály obrazu. Postavy v horizontálnej rovine sú tak nadšené božskou vertikálou, že strácajú svoju strohosť, skláňajú sa a snažia sa objať vertikálu. Aj keď sa zdá, že obraz je statický – v skutočnosti je nasmerovaný nahor: aj telo Bohorodičky, aj klenba mandorly, aj postava Krista s dušou Bohorodičky. Tento výstup smerom hore je kánonicky veľmi dobre zladený so zostupom dole. Je v tom ukrytý hlboký teologický zmysel. Horizontálna rovina predstavuje všetko to, čo je pozemské, pričom vo vertikálnej rovine sa zobrazujú veci božské.

Pokúsime sa to vysvetliť ešte podrobnejšie. Na ikone ukrižovania apoštol Ján svojím zohnutým postojom tela naznačuje ľudskú prirodzenosť a ľudské chápanie skutočnosti, kdežto Panna Mária v poznaní a pochopení plánu spásy a vykúpenia človeka po-

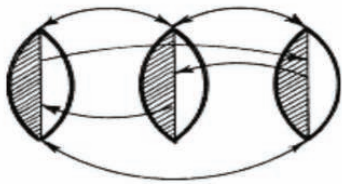
Prvá ikona

Druhá ikona

zerá nahor. Ku Kristovi. K Bohu. Podobne i na ikone „Usnutia“. Jej duša je už v „božskej vertikále“ v božom svete. A hoci ona usnula, jej ubolené a nepoškvrnené telo, podopierané anjelmi, sa vracia k Stvoriteľovi. Naša Matka ako prvá po Pánovi prešla cestou nášho budúceho vzkriesenia.

Antická estetika vypracovala komplikovaný princíp súvstažnosti rôznych častí jedného celku. Takéto priestorové vzájomné dianie symetrie, rytmu a proporcií je známe pod názvom „eurytmia“. Dnes sa to volá princíp jednoty, podľa podobnosti a kontrastu. Graficky sa to dá znázorniť schémou, podľa ktorej ikony horizontálne vzájomne spolupracujú.

Niektí môžu namietaf: „Nemôžu byť tieto podobnosti len estetickým doplnením?!“ Samozrejme, že nie. Počas storočí sa ruská kánonická ikona maľuje podľa detailnej sieťky, kde každý úd má svoj určený priestor a veľmi malý rozsah pohybu. Pri prekročení týchto pravidiel nie je ikona uznaná za kánonickú a nemôže byť umiestnená v chráme.

Ale vráťme sa k našim ikonám. Všimnite si. V „Ukrižovaní“ vidíme lúčenie sa Bohorodičky so Synom, v „Usnutí“ ich stretnutie. Vertikálne (na kríži) prijatie smrti Kristom a horizontálne (na lôžku) Bohorodičkou. Je tu jasný náznak Kristovho narodenia. Teraz On drží v náručí dušu svojej matky pri jej narodení pre nebo.

Kristus umiera na kríži v mukách, Bohorodička nepoznala úzkosti smrti. Na oboch ikonách sú emócie dané do úzadia. Strach nemá miesto v ikonách. Zobrazenie polohy Kristovho tela po ukrižovaní v klembách kláštorov v Dafne (koniec 11. storočia) a v Konštantínopole (1315 - 1320), na niekoľkých sinajských ikonách (z 13. - 14. storočia), na freske od Feofana Gréka v ruskom Novgorode, ale aj na samotnom Turínskom plátne je totožné s polohou tela Bohorodičky z ikony „Usnutia“, o ktorej rozprávame. Tu po druhýkrát uzrela svojho Syna v sláve jeho zmŕtvychvstania. Je to naozaj Veľká Noc Bohorodičky!

Článok vznikol na základe osobného rozhovoru s Jurijom Ťulkovom, reštavrátorom Treťiakovskej galérie v Moskve.

Keby...

Keby sme Boha prestali hľadať na nebesiach a začali ho vidieť v živote, ktorý nám dal, nemuseli by sme jedného dňa prosiť o pár dní či týždňov navyše. Nie je nič ťažšie a smutnejšie ako jedného dňa povedať: keby som tak mal o 20 rokov menej.

Brat Šavol, „Za múrmi kláštora“

Keby Pán na chvíľu zabudol, že som bábka a daroval mi ešte niekoľko rokov navyše. Najskôr by som nepovedal všetko, čo si myslím, ale viacej by som rozmýšľal o tom, čo hovorím. Hodnotil by som veci nie podľa ich ceny, ale podľa ich významu. Spal by som menej a viacej by som túžil. Uvedomoval by som si, že každá minúta so zatvorenými očami je stratou šesťdesiatich sekúnd svetla. Zobúdzal by som sa, keď by ľudia ešte spali. Počúval by som, keď iní rozprávajú. A ešte... v zime by som si vonku vychutnával čokoladovú zmrzlinu!

Keby som mal niekoľko rokov navyše. Vstával by som s prvými slnečnými lúčmi odhaľujúc nielen telo, ale i dušu. Obliekal by som sa jednoducho, bozkával by som ruže, cítil by som bolesť ich trňov a purpurový bozk ich lupeňov.

Keby Pán mi dal ešte niekoľko rokov navyše. Nevynechal by som ani jediný deň, aby som nepovedal ľuďom, ktorých mám rád, že ich ľúbim. Presviedčal by som každú ženu, každého muža, že sú mojimi bratmi. Dokázal by som ľuďom, nakoľko sa mýlia, keď si myslia, že starnutím prestávajú sa zamilovávať. Naopak! Naopak! Oni starnú preto, že prestávajú byť zamilovanými. Dal by som deťom krídla, ale najprv by som ich naučil lietať. Pokúsil by som sa vysvetliť starým, že smrť prichádza nie kôli starobe, ale kvôli ich vymazaniu z pamäte.

Čomu všetkému som sa pri vás ľudia naučil! Dozvedel som sa, že každý chce žiť na vrchole kopca, ale aj tak nepochopí, že šťastie ho čaká na svahu. Spoznal som, že keď dieťa stíska v svojej pästičke otcov prst, drží ho navždy. A ešte som pochopil, že človek má právo pozeraf na druhého zhora, len keď mu chce pomôcť postaviť sa na nohy.

Čomu všetkému som sa pri vás ľudia naučil! Ale pravdupovediac z toho všetkého nie je veľký úžitok. Napchávame tým svoj životný batoh, a pritom nevieme, ako dlho s ním pôjdeme.

Treba sa poponáhľaf, aby niečo z toho batoha stihli aj použiť. Treba sa ponáhľaf!

obidva články pripravil Gleb Česnokov

Čo sa deje v seminári

V seminári sa mnohí bohoslovci venujú rôznym aktivitám, o ktorých azda aj všetci viete, ale možno niektorí nevedia a tak sme sa rozhodli priblížiť vám, čo všetko sa deje v tom našom seminári, aby ste si prípadne mohli vybrať, kde by ste sa chceli prísť pozrieť, niečo nové naučiť, alebo niečo odovzdať.

Hodkovce:

„Človek naplno žije až vtedy keď pochopí, že chce žiť pre toho druhého.“

Spolu s niektorými bratmi pravidelne vo štvrtok naše kroky vedú do neďalekých Hodkoviec a Spišských Vlách. Tam sa nachádzajú: Ústav pre postihnutých chlapcov a mužov a Chránené bývanie. S Božou pomocou a podľa svojich možností sa im snažíme jednoduchou rečou podať to, čo na hodinách dostávame vysokou teologickou terminológiou. Ale, nie. Chceme im povedať, že Ježiš prišiel aj kvôli nim a potrebuje ich takých akí sú. Možno to najdôležitejšie je byť s nimi.

Viac informácií: *Euboš Laškoty*

Dobrá Vôľa:

V duchu slov Pána Ježiša: „Chodte, učte VŠETKY národy...“ sa pred pár rokmi rozbehla pastoračná aktivita v rómskej osade - Dobrá Vôľa. A aj tento rok sem prichádzajú bohoslovci, pomáhať pánu farárovi pri katechizovaní detí, ktoré sa pripravujú na prvé sväté prijímanie. V minulosti bola činnosť bohoslovcov ešte bohatšia, venovali sa malým deťom, niektorých pripravovali na prijatie sviatosti birmovania, cvičili sa rôzne predstavenia atď.

Tento rok ešte uvidíme, čo všetko sa nám podarí uskutočniť. (Mikuláš, vianočný program, letný tábor...) Preto, ak by chcel niekto pomôcť, či už pripravením katechézy, hraním na gitare, alebo čímkoľvek - odchádzame vždy v pondelok o 16. 00 hod.

Viac informácií: *Marián Tomášov, Martin Majda, Martin Pasiar*

Kláštoreček:

Skupinka bohoslovcov pod názvom „kláštorkári“ sa venujú službe starým a chorým ľuďom. Ide o ľudí žijúcich v Dome sociálnych služieb svätého Jána z Boha v Spišskom Podhradí, po našom „kláštoreček“. Cieľom tejto aktivity je priniesť radosť a nádej medzi tých, ktorí sú často opustení a odkázaní na pomoc druhých. Urobiť im radosť už svojou prítomnosťou, piesňami, rozhovormi, modlitbou a v neposlednom rade pravidelnou katechézou. Navštevujeme ich pravidelne v nedele o 13. 30 hod.

Viac informácií: *Martin Kakalej*

Zelený dom:

V minulom školskom roku sa v našom kňazskom seminári rozbehla akcia „Zelený dom“. Naším cieľom je porozprávať sa a získať poznatky, skúsenosti od našich starších kňazov a laikov. Ukázať im, že aj nám bohoslovcom na nich záleží a pamätáme na nich. Partia bohoslovcov sa každú druhú nedeľu po svätej omši vybrala do charitného domu, kde pre všetkých mali pripravené rôzne témy - napríklad o Jánovi Pavlovi II., o biskupovi Vojtaššákovi, o slovenských blahoslavených atď. Stretnutia prebiehali nasledovne: po modlitbe a piesni bolo naše úvodné slovo, uvedenie do témy a potom nasledovala živá diskusia. Chceli by sme v tejto tradícii pokračovať, preto

ak má niekto chuť a záujem sa k nám pridať, alebo sa niečo nové dozvedieť, príď sa s nami pozrieť k naším skôr narodeným do Zeleného domu.

Viac informácií: Ján Grivalský

Lectio Divina:

Vieš, čo je LECTIO DIVINA? Že nie? Tak príď medzi nás, stretávame sa každú sobotu o 19.00 hod, aby sme rozoberali texty Svätého písma z nasledujúcej nedele. Si srdečne pozvaný.

Viac informácií: Jozef Surovček

Poznávame Jána Pavla II.:

gátom.

Viac informácií: Martin Majda

Brázda

A nakoniec to najlepšie. Ešte tu máme náš časopis. Ako už iste viete, aj ten si bohoslovci pripravujú sami. Hlavná ťaška leží na redakcii. A ako často sa redakcia stretáva? No, keď je to potrebné. Ak by mal niekto chuť prispieť článkami alebo pomôcť s grafikou, nech sa páči. U nás má dvere vždy otvorené.

Viac informácií: Michal Janiga

A mnohé ďalšie...

Martin Majda

Posledné dni

r
i
n
i
e
s
l
i

Nová tvár kaplnky

Hneď po nástupe do seminára v nasledujúce ráno 21. septembra 2006 pri svätej omši otec biskup František Tondra posvätil nový bohostánok i hlavný obraz zmŕtvychvstalého Krista. Toto dielo sa podarilo zrealizovať počas prázdnin a nám všetkým ponúka priestor na meditáciu a modlitbu, v ktorej lepšie spoznáваме Krista, ktorý nás povoláva do svojej služby. Naše poďakovanie nech smeruje v prvom rade k Bohu a všetkým, ktorí sa podieľali na tomto diele.

Milujme Ježiša srdcom Panny Márie

Mesiac október nás hlbšie vovádza do tajomstva Máriinho materstva a ponúka nám priestor i čas, aby sme poznali a milovali ježiša cez jej srdce. V duchu a v snahe dokonalejšie napredovať v tomto poznávaní sme prežívali chvíle pri modlitbe ruženca pred Najsvätejšou Svätosťou oltárnou v týždni od 9. - 14. októbra. Nech chvíle prežité v našej kaplnke prinesú bohatý dážď Božích milostí.

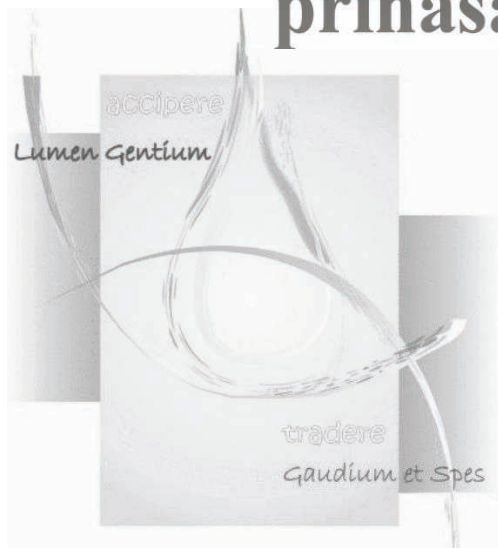
Prváci verzus Výber seminára

Rok sa stretol s rokom a my sme sa stretli s našimi futbalovými nádejami na ihrisku.

Tímy nastúpili na úvod v zostave 3-3-2 na oboch stranách. Výber nastúpil: *v bráne*: Bisák; *obrana* - Reiner, Bebko, Dobrovič; *záloha* - Holubčík, Urban, Ondrejka a *v útoku* Hlavatý s Drdákom. *Na lavičke* sme mali pripravených Obšitoša s Dubeckým. Prváci skoro v kompletnej zostave (chýbali Roman Saniga pre povinnosti a Dušan Šuľaj) s obvyklými oporami vicerektorom Františkom Regulym a spirituálom Jánom Kubošom. Nastúpili na ihrisko v bráne s Jurajom Šurinom, ktorý sa ukázal ako najväčšia prekážka pri strelení gólu. Prvý gól sme síce dali my (gól strelil Jozef Dobrovič), no prváci vždy odpovedali včas, vďaka skvelej hre Pavla Forgáča, Mgr. Petera Pincela, predstavených a spomínaným Jurajom Šurinom v bráne, za ktorými nezaostávali Taraj ml., Mrázik poháňaný Vetríkom. Polčas skončil zmiernivo 3 : 3. Žiaľ... S ofenzívnymi myšlienkami sa výber úspešne pustil v II. polčase do prvákov (žeby im chýbala opora - predstavení Reguly a Kuboš?). Mali sme iba čiastočný úspech, keďže aj oni mali ešte energiu a nebezpečné kontry, no dali sme päť gólov, kým oni žiaden. Koniec duelu (mnohí sa nazdávajú že nielen koniec), označil nešportové zákroky na oboch stranách. Pán Boh zaplať za koniec, ktorý bol bez väčších zranení. Ďakujem spoluhráčom za obetavý výkon, ktorý bol v závere naozaj potrebný a ktorým sme duel vyhrali s výsledkom 8:3, pre výber seminára.

spracoval Michal Janiga a Peter Urban

Prijmime Svetlo národov, prinášajme radosť a nádej

Pán Ježiš hovorí: „Ja som svetlo sveta, kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života“ (Jn 8, 12).

Každý z nás je iný, výnimočný, každý je samostatná osobnosť, majúca svoje problémy, starosti i radosti. Jedno však máme všetci spoločné, spája nás niečo, bez ohľadu na rasu, národ, náboženstvo, pohlavie, vzhľad, ideové a filozofické postoje a množstvo iných rozdielov.

NIEKTO prišiel a zomrel za nás. Skonal strašnou smrťou, ale to nebol koniec. Totiž On síce preliat svoju krv, ale aj vstal z mŕtvych. On je naplnenie všetkého, čo sa stalo od počiatku vekov, totižto, keď upadli do hriechu prví ľudia, niečo im ostalo. Mali nádej. To je tá hnacia sila, čo ich a aj nás hnalo a ešte stále poháňa dopredu. V Ňom sa to završilo, v Ňom, dostal každý jeden človek nádej na večný život v spoločenstve s ním.

Hriech nás odlúčil od Boha, boli sme v tme, nevideli sme Jeho snahu zachrániť nás, nevideli sme, ako veľmi nás miluje, hoci sme mu ublížili. Ale Jeho láska k nám bola väčšia ako urážka, preto nechal zabíť SÁM SEBA, SVOJHO JEDINÉHO SYNA, aby sa stal Svetlom, čo v tejto tme žiari a pritiahne nás k Sebe, aby nám ukázal cestu, aby sme Ho opäť spoznali a našli.

Ale nie všetci to prijali. Niektorí nevedia, nechcú vedieť, alebo ešte len hľadajú, blúdžia a pochybujú. Pán nechce, aby boli stratení. Túži po tom, aby sa Jeho milosť vyliala na každého z nás a hoci znova a znova upadáme do hriechu, ostáva nám to najpodstatnejšie: VEČNÁ NÁDEJ – svetlo, ktoré nám dal, zo svojej lásky, a ktoré nám vďaka nej už nikdy neodníme.

Preto tu zanechal svojho Cirkev, aby pokračovala

v tom, čo začal, aby sa ku všetkým dostala tá správa a všetci sa mohli tešiť a mať účasť na tomto ohromnom Tajomstve...

A tak po dvoch tisícročiach môžeme na živote mnohých svätých vidieť, že Ježiš nezomrel zbytočne. Na druhej strane, je tu stále množstvo práce, množstvo duší, ktoré blúdžia a akosi hľadajú hocijakú inú cestu, len nie tú za svetlom. A Cirkev, ktorá prešla mnohými skúškami, čakajú nové výzvy. Doba sa mení, ľudia s ňou a útoky toho „ZLÉHO“ sú čoraz častejšie a zákernejšie. V tomto svete je človek stratený.

Preto musí aj Cirkev pružne reagovať a jej členovia sa musia zomknúť v jednote. Jednou z takýchto možností, dejúca sa práve v našom okolí, je aj Druhá synoda Spišskej diecézy, ktorá má za heslo práve túto vetu: „Prijmime Svetlo národov, prinášajme radosť a nádej.“

Aby sme mohli tú radosť a nádej prinášať, musíme ju najprv prijať. Musíme sa odovzdať do Jeho milosti a prijať, čo nám ponúka. Tak z nás bude vyžarovať práve tá nádej a radosť, to čím budeme môcť byť pre ostatných vzorom.

O tom môže svedčiť aj logo tejto synody. Na prvý pohľad môže vyzerať ako oko. Oko hľadajúce a pozorné. Povezme, že oko, ktoré práve vidí to Svetlo, Ono je v Ňom. Totižto ak sa človek lepšie prizrie, môže vidieť, že zrenička tohto oka je časť „SLZY“, dá sa povedať, že slzy ľútosti, pokánia, dojatia, šťastia – toľko emócií môže vyjadrovať jeden znak, toľko emócií, ktoré môžeme cítiť, keď si plne uvedomíme, čo pre nás Ježiš urobil. A nebolo toho málo.

Napokon však, ak sa tej „slze“, alebo dokonca viacerým slzám prizrieme lepšie, môže to pripomínať ešte niečo iné. Môže to byť aj plameň. Malý plamienok. Taký, aký na Turíce zostúpil na apoštolov. Taký, čo ich osvietil a osvecuje aj nás. Prináša nám pomoc, pokoj, ochranu, útechu a poznanie. Dáva teplo našim studeným a skrúšeným srdciam, zapaluje v nás to najlepšie a robí nás „ľuďmi.“ Svieti a ukazuje nám cestu k spáse.

Toto všetko môže aj vás napadnúť pri pohľade na jeden jediný obrázok, na logo tejto synody. No istý obraz je aj v nás. Je tam oko a plamienok, no je len na nás, či necháme plameň, aby nám osvetľovala cestu, aby oko videlo.

AK budeme vidieť my, môžeme viesť aj ostatných a to je to, čo Ježiš od nás chce. Preto, nech robíme čokoľvek, majme oči a uši vždy otvorené pre Jeho hlas a Jeho Svetlo, nechajme sa ním viesť, bez ohľadu na to, či to bude cestá príjemná a ľahká, alebo či bude ťažká úzka a kamenistá. Iba tak dosiahneme cieľ.

Vladimír Malec

Otvorenie Druhej diecéznej synody Spišskej diecézy

29. apríl 2006

V sobotu 29. apríla 2006 sa uskutočnila v Spišskej Kapitule historická udalosť: Slávnostné otvorenie Druhej diecéznej synody Spišskej diecézy. O 9.00 h. v Katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule slávnostnú svätú omšu celebrou s viac ako 140-timi kňazmi spišský diecézny biskup Mons. František Tondra. Pri sv. omši si kňazi a veriaci diecézy slávnostným spôsobom pripomenuli súčasne 230. výročie vzniku Spišskej diecézy a 190 rokov od založenia Kňazského seminára v Spišskej Kapitule.

Biskup Mons. František Tondra vo svojom príhovore poukázal aj na osobu biskupa Jána Vojtaššáka, ktorý v roku 1925 uskutočnil Prvú diecéznu synodu: „Biskup Vojtaššák i jeho duch prebýva v našej diecéze. A my veríme bratia, že bude postavený na oltár. Na tej veci sa pracuje, aj keď je to zdĺhavé, ale nesmieme zaspať ako tie panny, ktoré nemali olej v nádobách. Musíme stále žiť v tejto myšlienke a modliť sa za to, že sa to stane. A jeho duchu chceme pokračovať, chceme budovať túto diecézu a chceme konať všetko, čo prospieva diecéze a to je predovšetkým výchova kňazov v seminári a práca vás milí kňazi vo farnostiach.“

Pri otvorení biskup Mons. František Tondra zverejnil aj heslo, ktoré bude celý proces diecézy spravovať:

**„Accipere Lumen gentium,
tradere Gaudium et Spes“**

Čo je diecézna synoda?

Je to zhromaždenie kňazov a veriacich, ktorí pomáhajú svojmu biskupovi. Nie je to udalosť, ale dlhodobý proces, počas ktorého budeme vo svetle Evanjelia rozprávať o skúsenostiach, analyzovať súčasnosť, hľadať cestu a navrhovať spôsoby do budúcnosti. Budeme sa navzájom počúvať a porovnávať podnety a návrhy, aby sme sa vedeli správne rozhodnúť, ako sa otvoriť Kristovi. Zároveň budeme prosieť, aby sme dokázali prijať Svetlo Kristovo, aby

tak sa mohli stať vlastníkami a rozdávačmi pravej radosťi a odôvodnenej nádeje. Diecézny biskup sa nám bude častejšie prihovárať, ale najmä bude pozorne počúvať nás a Duchu Svätého, aby vedel čítať znamenia doby a tak presne určiť témy, o ktorých my veriaci chceme a potrebujeme rozprávať.

Prvým dôležitým cieľom je spoznať minulosť našej diecézy, nadviazať na najlepšie tradície našich predkov, ktoré majú korene v misii svätých solúnskych bratov Cyrila a Metoda, a oceniť hrdinské svedectvo viery našich matiek, otcov a kňazov, vyjadrené v mučeníctve Božieho služobníka biskupa Jána.

Aké sú špecifické ciele spišskej diecéznej synody?

Druhým dôležitým cieľom je spoznať, kto sme, kde sme, kam chceme a kam máme ísť a čo máme urobiť pre to, aby sme šli správnym smerom; ako máme v dnešnej dobe vydávať svedectvo o Kristovi; čo a ako využívať pre posväcovanie seba a svojej rodiny; čo a ako robiť, aby nás služba ľuďom dnešnej doby urobila podobnými Kristovi

Viac pohľadov na diecézne synody ako aj na Druhá diecéznu synodu Vám ponúkame v najbližšom čísle Brázdy.

Modlitba za diecéznu synodu.

Všemohúci Otče, zošli Duchu Svätého na nášho otca biskupa Františka i na celý Boží ľud Spišskej diecézy, aby sme sa všetci zapojili do diela synodálnej obnovy. Spreádzaj požehnaním všetky podujatia diecéznej synody, aby vedela odpovedať na naliehavé výzvy tvojej lásky v zmenených okolnostiach našich čias.

Udeľ nám Duchu pravdy, aby sme dokonalejšie poznali Krista i jeho Cirkev a verne sa pridržali tvojich prikázaní. Nech nám jeho svetlo pomôže pohoťovo rozpoznať súčasné ohrozenia viery.

Vylej na nás Duchu lásky, aby sme horeli láskou k tebe a ku každému človekovi. Nech nás tvoja láska podnecuje pre vieru prinášať obete, utvárať pravé spoločenstvo bratov a sestier, vzájomne si odpušťať, ujímať sa chudobných a chorých, trpezlivo znášať útrapy života a vo všetkom hľadať tvoje zaľúbenie.

Večný Bože, daj, aby nám synoda pomohla s obnovenou vierou a láskou prijať Krista Svetlo národov a šíriť medzi ľuďmi evanjeliou radosť a nádej.

Nech ti naše prosby prednesie naša nebeská matka Panna Mária, ochranca Cirkvi sv. Jozef, patrón nášho biskupstva sv. Martin, naši vierozvestovia sv. Cyril a Metod, archanjel sv. Michal, i ctihodný Boží sluha, biskup Ján Vojtaššák, ktorých si volíme za pomocníkov synodálnej obnovy. Amen.

spracoval: Michal Janiga

DRUHÁ SYNODA
SPIŠSKEJ DIECÉZY 2006

accipere

Lumen Gentium

tradere

Gaudium et Spes

*Prijmíme Svetlo národov,
prinášajme radosť a nádej*